

SETKÁVÁNÍ

ROČNÍK V.

KVĚTEN 2003

5

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

Týden ve sboru

Brno I

Úřední hodiny: Po-Pá 9-12: Út 16-18

Pondělí

18.30 – staršovstvo (12. 5.)

19.00 – sborové vzdělávání (26. 5.)

Úterý

15.00 - služby Boží v DD Věstonická

17.00 - dětský klub

17.00 – biblická hodina pro děti

18.30 – příprava nedělní školy

19.30 – mládež

Středa

9.30 - klub otevřených dveří

13.00 - služby Boží
v Diakonii Hrnčířská

15.00 – kavárnička

16.00 – konfirmační příprava II. ročník

18.30 - mladší mládež

19.30 - starší mládež

Čtvrtek

16.00 – konfirmační příprava I. ročník

17.00 – biblická hodina pro dospělé

18.30 – redakční rada BEM

Pátek

15.00 – náboženství – Rychmanov

18.30 – zkouška pěveckého sboru CD

Neděle

10.00 – nedělní škola pro děti

11.00 – setkání na faře při kávě a čaji

18.00 – pěvecký sbor mládeže Kúrovec

Brno II

Úřední hodiny: Po-Pá 8.30-11.30

Pondělí

18.30 - staršovstvo (12.5.)

Úterý

19.30 - třicátníci (6.5.)

19.30 - poslech zvukových záznamů
přednášek (20.5.)

Středa

13.00 - služby Boží
v Diakonii Hrnčířská

18.00 - biblická hodina v BD

19.30 – mládež

Čtvrtek

15.30 - vyučování dětí II

15.45 - vyučování dětí I

16.40 - příprava konfirmandů I

Sobota

9.30 - služby Boží v DD Kociánka
(3.5; 17.5; 31.5;)

Neděle

10.00 - setkání v Blahoslavově domě
při kávě a čaji

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník V. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktori: Jiří Gruber, Jaroslav Vitek. Na čísle spolupracovali: Marek Baláš, Jan Franců, Jana Kovářová, Ludmila Marková, Ctirad Novák, Eva Šimková, Blahoslav Šimek a další. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Vychází 10x ročně. Doporučená cena jednotlivého čísla 10 Kč.

Adresa sboru ČCE Brno I: Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 542 211 453, email: ccebrno1@atlas.cz, <http://brno1.evangelnet.cz>.

Adresa sboru ČCE Brno II: Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 541 212 469, email: evsboii@iol.cz.

Nestyd' se za tyto věci
a neohlížej se v nich na nikoho, abys
nezhřešil.

Za zákon Nejvyššího a za smlouvu se svým
bližním,
za rozsudek, jímž byl potrestán svévolník,
za účtování s druhem a spolucestujícími,
za rozdělení dědictví,
za poctivé váhy a závaží,
za zisk, ať velký nebo malý,
za výtěžek obchodního podnikání,
za neustálé napomínání dětí,
za to, že jsi potrestal špatného pracovníka.

Kde je mnoho rukou, dej všechno pod zámek.
Spočítej a zvaž všechno, cokoli předáváš,
vydané i přijaté si zapiš!

Nestyd' se pokárat nerozumného a hlupáka,
ale ani člověka vysokého stáří,
jestliže se provinil proti mladým.

Tak prokážeš správné vychování
a získáš uznání všech živých.

Sír 42,1-8

Často hledám...

„Dobrý den. Co si dnes zazpíváme?... Posadte se.“

Takhle nějak začíná můj pracovní den ve škole. Začal vlastně už včera, vždyť „každý den začíná dobře, pokud ten včerejší dobře skončil“ (V. Kodet).

Následuje směsice nejrůznějších dětských otázek a odpovědí týkajících se dění kolem nás, osobních prožitků, učební látky. Dokličkovat schůdnou a pokud možno příjemnou cestou k předem vytyčenému cíli chce jistou ruku, notnou dávku nadhledu i smysl pro humor. Dnem zaznívají slova uspokojení i zklamání, potěšení, chvály, vzteku, ocenění, odmítnutí, pomoci. Každý je jiný, zvláštní, jedinečný, a přece volá po stejnosti, kterou nazývá spravedlností. Každý chce být oceněn (nejlépe teď hned a za chvílku zase znova), viděn, respektován. Žije se TEĎ – co bylo, to je dávno, co bude, to je v nedohlednu.

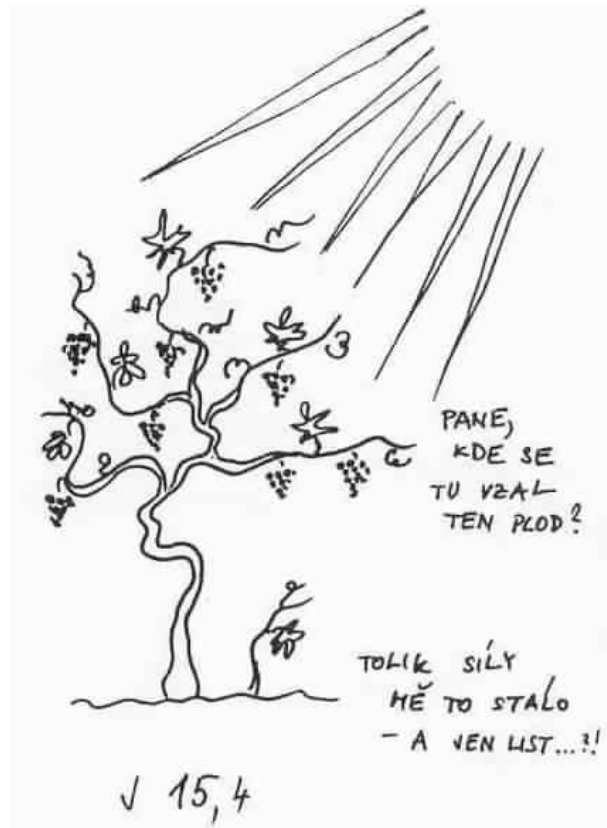
Po pěti hodinách vyučování zdánlivě končím. Nyní se začíná mísit dnešek se zítřkem. Co se stalo dnes, jak navážeme zítra? Co je důležité? Lze najít minuty pro učení k životu ve vztazích, nebo je to luxus, který se do plánů nevejde? A vejde-li se tam na papíře, vejde se tam i v praxi?

Jaký to musí být člověk, aby celý ten splašený roj dětí ukočiroval a vedl k tomu skutečně podstatnému..., aby nenudil, uměl se smát a přitom rád a úcta byly jeho pláštěm...

Často hledám, kde brát sílu a rozumnost, když u sebe je nenalézám. Dostávám odpověď: „Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li při kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce“ (J 15,4–5).

Je to pro mě osvobozující poznání: je normální, že na plný život nestačím sama a zároveň smím vědět, kde najít nevyčerpatelný zdroj síly. Je dobré vědět, že tento zdroj je pro nás připravený stále – jen k Němu přijít a otevřít se Mu.

Iva Oukropcová

Přečetli jsme

Rozhovor...

V břiše těhotné ženy jsou dvě miminka – dva kluci.

První se táže: „Věříš vlastně v život po porodu?“

Druhý: „Ano, samozřejmě, je přece zcela zjevné, že život po porodu existuje. Náš život zde je jenom proto, abychom rostli a abychom se připravili na život po porodu, abychom byli dost silní na to, co nás čeká.“

První: „To je hloupost, žádný život po porodu přece neexistuje. Jak by měl vlastně takový život vůbec vypadat?“

Druhý: „Ani já to nevím přesně. Ale určitě tam bude více světla než tady. A možná, že dokonce budeme běhat po nohou a jíst ústy.“

První: „To je úplně nesmysl. Běhat, to přece nejde. A jíst ústy, to je úplně směšná představa. Máme přece pupeční šňůru, která nás živí. A mimo to je nemožné, aby existoval život po porodu, protože pupeční šňůra je krátká už teď.“

Druhý: „Určitě je to možné. Jen bude všechno kolem trochu jinak, než jak jsme tady zvyklí.“

První: „Vždyť se ještě nikdy nikdo zpoza porodu nevrátil. Porodem prostě život končí. A vůbec, život je jedno velké trápení v temnu.“

Druhý: „Připouštím, že přesně nevím, jak bude život po porodu vypadat..., ale v každém případě pak uvidíme maminku a ona se o nás postará.“

První: „Máma?!? Ty věříš na mámu? A kde má jako být?“

Druhý: „Vždyť je tu všude kolem nás. Jsme a žijeme v ní, prostřednictvím ní. Bez ní vůbec nemůžeme existovat.“

První: „To je pěkná hloupost! Z nějaké mámy jsem neviděl ještě ani kousíček, takže je jasné, že nemůže existovat.“

Druhý: „Někdy, když jsme úplně zticha, můžeš zaslechnout, jak zpívá. Nebo cítit, jak hladí náš svět. Pevně věřím tomu, že náš skutečný život začne až potom!“...

Převzato ze sborové nástěnky

Biblický chrám existoval.

Kamenná tabulka s textem ve fénickém písmu by mohla být prvním fyzickým důkazem existence chrámu, který byl zničen v roce 586 př.n.l. Izraelští odborníci prokázali pravost nedávno objevené kamenné tabulky, která hovoří o opravách Šalomounova chrámu zadaných judským králem Jóášem (9. stol. př.n.l.). Text desky s desetiřádkovým nápisem ve fénickém písmu, nalezené zřejmě na Chrátové hoře v Jeruzalémě, se v některých částech shoduje s pasážemi z biblické Druhé knihy královské. Po několikaměsíčním zkoumání tabulky odborníci zveřejnili svůj závěr v izraelském deníku Haarec. Součástí studie tří izraelských geologů byly mimo jiné elektronické mikroskopické testy. Pravost tabulky musí však ověřit další odborníci. „Pokud bude nápis skutečně označen za autentický, stane se nález senzací toho největšího významu,“ prohlásil přední izraelský archeolog Gabriel Barkaj. Podle něj by mohlo jít o nejdůležitější archeologický objev z Jeruzaléma a Izraele vůbec, protože by byl prvním fyzickým důkazem existence chrámu.

Lidové noviny 15.ledna 2003; vybral Blahoslav Šimek

Soutěž na nové vybavení chrámu J.A.K. stůl Páně a čtecí pult

Vedení snahou, abychom tuto již několik let trvající debatu ukončili a zejména abychom se konečně dočkali opravdu vhodného zařízení do prostor Červeného kostela, navrhujeme sborovému shromáždění toto:

1. Staršovstvo vypisuje soutěž na dovybavení prostor chrámu J.A.K. Do konce září letošního roku je možno podávat návrhy (nákresy, plány) jak na stůl Páně, tak na čtecí pult (obojí patří k sobě) včetně dalších doplňků (stolek pod matriku, židle pro svatebčany, stolky pro prodej knih a časopisů atd.) Vítězný návrh bude odměněn částkou 5 000,- Kč.

2. Shromážděné návrhy budou vyhodnoceny v liturgické komisi, která si může přizvat nezávislé odborníky, a kam mají přístup členové sboru, kteří se chtějí do výběrového řízení zapojit. Liturgická komise určí pořadí návrhů a s vysvětlením je předloží prosincové schůzi staršovstva, která vybere a podle finančních možností nechá realizovat jedno z těchto řešení.

3. Návrhy musí respektovat účel, ke kterému zmíněné kusy mobiliáře slouží. Proto uvádíme rozměry, které se v dlouholeté praxi osvědčily. Stůl: výška 950mm, hloubka 700-800mm, šířka nejméně 1500mm. Čtecí pult: výška 1100-1200 mm, deska 500x400mm, případně polička pro odložení další knihy, skrytá v noze pultíku. (Rozměry jsou vzaty z publikace Nové kostely a kaple, str.76 a 80.)

4. V naší tradici je, že stůl Páně je pokrýván - přinejmenším při večeři Páně – ubrusem, který splývá přes hranu horní desky. I to je třeba respektovat. Za úvahu stojí možnost umístit na stůl trvale bibli a do návrhu zapracovat liturgické přikrývky podle barev.

5. Návrhy musí vzít v potaz i umístění mikrofónů.

6. Stůl Páně bude sloužit především při vysluhování večeře Páně, kdy účastníci stojí kolem v kruhu, a při svatebních pobožnostech. Za nejvhodnější umístění považujeme střed mezi prvními lavicemi a hranou schodiště apsidy. Čtecí pult bude sloužit k modlitbám, čtením z Písma, ohláškám. Za nejvhodnější umístění považujeme hranu horního schodu apsidy.

7. Vzhledem ke konání koncertů by bylo vhodné uvažovat také o mobilitě zařízení, a to především čtecího pultu a výjimečně i stolu Páně.

8. Staršovstvo si vyhrazuje právo neudělit první cenu. Žádný z předložených návrhů nemusí být realizován.

Schváleno na sborovém shromáždění sboru ČCE Brno I dne 16. 3. 2003.

Podrobnější podklady pro přípravu návrhů lze získat u sestry farářky Olgy Tydlitátové.

Rozhovor

Ni zisk, ni slávu – II.část

S MUDr. Albínou Ningerovou o životě v minulém století rozmlouvá PhDr. Eva Šimková.

Paní doktorko, vy jste byla také činná v Lize proti tuberkulóze. Tuberkulóza bývala tenkrát postrachem.

Nemocní bývali voláni na kontrolu a jejich rodiny také, protože když se u někoho objevila otevřená tuberkulóza, tak ho nebylo možno dát ani do nemocnice, ani do sanatoria a nemocný zůstal doma. A když měl dvě malé děti a jednopokojový byt, tak bylo jasné, že ty děti to dostanou taky. Tak jsme pořád volali na kontrolu rodinné příslušníky, a o to se starala Liga proti tuberkulóze. Sidlila tehdy v Černých polích přímo proti vchodu do dětské nemocnice. A já jsem tam ordinovala třikrát v týdnu. Při ní byla tzv. Péče v rodinách a tvořilo ji pět lidí: dvě zdravotní sestry, dvě sociální pracovnice a lékař. Ti se starali o ty nejubožejší lidi v Brně - a to jsem viděla opravdu strašnou bídu. Třeba za nemocnicí U milosrdných bratří byl takový plácek, kde stály opuštěné staré komediantské vozy a v nich bydleli lidé. Ale to byli takoví ubožáci, to bylo něco hrozného. I na periferii Brna žili lidé kolikrát za hrozných podmínek, anebo vyloženě ve sklepě. Třeba na Kobližné ulici bydlel člověk vedle uhlí, měl tam matraci, tam spával a bydlel a nějaký kámoš mu vždycky donesl něco k jídlu. To byla nepředstavitelná bída a tady to sdružení těch pěti lidí se jim snažilo pomoci. Pracovala tam sestra Vavrošová - ta dovedla ošetřit ty nejhorší případy, zavšivené, špinavé, a druhá sestra, Hiesová - ta zase dovedla všechno vytlouct na úřadech, potravinové lístky, peněžní příděl, nedala se tak dlouho, až pro ty lidi vždycky něco vymohla. Já jsem měla štěstí, že jsem byla v nemocnici na III. interně u sv.Anny, a když se našel člověk třeba v tom sklepě a měl vředy, tak jsem měla možnost ho přijmout na oddělení. To už to tam tolerovali, ale nevěděli, že přivedu někoho, kdo tam vůbec nepatřil, jen se neměl kam vrtnout, a tak ho tam mlčky nechávali. A také kolegové, třeba dr. Weinberger, co byl potom primářem u Milosrdných, když jsem potřebovala, tak mě zaskočil. Když jsem měla mít službu a zároveň něco vyřídit, tak za mě službu podržel a stejně tak i ten druhý, který tam byl, dr. Rumplík. Nás tam bylo na to obrovské oddělení za války hrozně málo. Kromě profesora, tehdy docenta Hory a jednoho rentgenologa, dr. Bedroše, jsme tam byli jenom tři. Velice dobře jsem s těmi kolegy vycházela. Navzájem, když bylo potřeba, jsme si zaskočili, takže to šlo všechno dělat. Kdyby se to bývalo muselo dělat přesně podle předpisů, tak to nebylo možné.

Zmínila jste sestru Vavrošovou. Ona byla také členkou sboru v Blahoslavově domě. Pamatuji si, že pracovala v Tabitě, což byla tehdy křesťanská služba.

S ní jsem velmi spolupracovala. Byly to nepředstavitelné věci. Přišla třeba do ordinace pacientka, na hlavě měla rádiovku, a když ji sundala, rozlezly se vši. Na to byla sestra Vavrošová ohromná, okamžitě nemocnou oholila, umyla a bylo vyřízeno. Byla to tehdy výborná spolupráce. Musím říct, že jsem vždycky měla štěstí na hodně lidí. I za války. A velice si toho považuji. Stalo se mi třeba toto: Když museli mladi

lidé na totální nasazení do Říše, do Německa – ročník 1921 –, přišli za mnou nějakí známí, protože jejich dcera tam měla nastoupit a oni potřebovali pomoci. Tak jsme se domluvili, že se hodí marod a že to budou nějaké ledviny. To trvá dlouho, než se to vyšetří a dohromady není nic vidět. Takže byla přijatá na kliniku a profesor Hora dělal vizitu. Teď jsme tam přišli, a protože jsem neměla čas vyšetřit nové přírůstky, tak jsem řekla, že tento případ nemám ještě vyšetřený. Ona se ale na mě obrátila a řekla: „Víte, já jsem ta, co vám maminka říkala, abych jako dělala...“, - tak to všechno vykládala. Profesor šel dál se zatnutýma zubama, obešel vizitu a na chodbě mně pak vynadal: „Vy jste si nevšimla, že tam leží ta Němka?“, poněvadž tam byla taky německá pacientka. Já jsem z toho byla taková vyjevená. Na inspekčním pokoji mi nadávali i kolegové a najednou někdo zaklepal. Přišla sestra a řekla mně, abych šla na chodbu, že tam čeká paní Kaufmannová, ta Němka. Tak, a už je to tady! Ona uměla stejně česky jako německy, ale hlásila se jako Němka. Měli obchod na Kobližné. Tak já jsem vyšla a ona mně řekla: „Prosim vás, paní doktorko, buďte trochu opatrná, já nic nebudu říkat, ale víte, kdo tam všechno leží?“ Dopadlo to dobře.

Brno bývalo dost německé před druhou světovou válkou, po České ulici prý korzovali Češi a po Běhounské zase Němci. Pamatujete to, paní doktorko?

Pamatuji, to bývalo studentské korzo a bývalo přesně rozdělené. My jsme chodívali cvičit do Sokola do Besedního domu, to ještě nestál Stadion na Kounicově ulici, a měli jsme cvičení od půl sedmé do půl osmé. Ve škole bylo nařízeno, že do osmi musí být všichni doma a kdo bude po osmé sám venku, na to byly veliké tresty. Tak my jsme o půl osmé skončili cvičení, rychle jsme se oblékli a vyrazili jsme ven, proběhli jsme tou Českou sem a tam a honem domů, abychom byli do těch osmi doma. Jako gymnazisté jsme po osmé mohli být venku jen s rodiči nebo nějakým doprovodem.

Tohle si už studenti neumějí vůbec představit, dnes jsou venku bez rodičů třeba i po půlnoci. A do tanečních jste chodila?

Ano, naše Dívčí reálné gymnázium bylo na Mendlově náměstí a čistě chlapecké gymnázium bylo na Starém Brně, tam u vody. Tak my jsme měli taneční s tímto gymnáziem a taneční bývaly ve starobrněnském pivovare.

Ale vraťme se ještě k Sokolu – tomu jste se mnoho věnovala, že?

V Sokole jsem bývala hodně, nejdřív jsem chodila cvičit v žactvu do Žabovřesk, ale potom jsem chtěla jít do Sokola Brno I. Tenkrát se cvičilo v Besedním domě, jak jsem říkala, a moje všechny kamarádky byly o něco starší a já jsem hrozně chtěla s nimi chodit. Pamatuji se, že jsem se šla zapsat do Besedního domu do suterénu, tam byla šatna a zapisovala tam Mařenka Hýlková, pozdější ředitelka mateřské školy. Mně ještě nebylo třináct let. To bylo v září a mně mělo být třináct až v říjnu, ale dorostenkou jsem mohla být až od čtrnácti. Tak jsem zalhala a řekla jsem špatné datum, rok jsem si přidala. Cvičení v těch dorostenkách se mě tam strašně líbilo, ale to zalhání mě tak mrzelo, že jsem to potom už nevydržela a na konci té hodiny jsem za tou Mařenkou Hýlkovou šla a přiznala se. Ona se zasmála a řekla: „Ale prosím tě,

tak už tady zůstaň.“ A tak místo čtyř roků jsem v dorostenkách cvičila pět let. Nejvíce jsem hrála volejbal a vůbec jsem moc do Sokola chodila. Naši mně říkali: „Prosím tě, dej si tam nějaký otoman a zůstaň tam přes noc,“ poněvadž jsem do Sokola chodila pětkrát týdně, měli jsme třeba nějakou nácvičnou na besídku a tak. Pak se postavil Stadion a všechno se to z Besedního domu přeneslo do té velké tělocvičny. Sokol Brno I byla velká jednota a měla dvě oddělení dorostenek. Já už jsem potom byla ve členstvu, a tak za mnou přišla vedoucí, jestli bych nechtěla vést dorostenky v Masarykově čtvrti, kde bylo hodně dětí. Cvičilo se ve škole na Babákově náměstí, dnes náměstí Míru, a tam chodila Jiřina Ningrová, teď Setínská, Alena Veselá (později Štěpánková), Věra Dražilová–Kožíková, Iva Hybášková, teď Vokurková, dodnes se s nimi setkávám a kamarádím. Tak tam jsem vedla ty dorostenky.

Byla jste taky na sletu?

Já jsem v roce 1932 maturovala a to jsem na sletu byla, ale necvičila jsem. Co já na Sokole oceňuji, je to, že se nehonil za rekordy, že i v malých místech, jako třeba je Olešnice, Prosetín, byla tělocvičná jednota, tam všude se cvičilo. Děcka z Brťové běhaly do Prosetína cvičit, i v Rovečíně cvičily. Měly kam chodit, mohly se tam vyskákat, byly knihovny. Sokol měl přece na 2000 knihoven. Nebo třeba v Olešnici, jakou tam si postavili velkou sokolovnu. To oceňuji na Sokole, že tolik lidí, tolik mládeže dovedli získat a zaujmout. Kam se dnes mají vrátit čtrnáctiletí až osmnáctiletí? Tenkrát měli vyplněný den, nebyl tam žádný alkohol, žádné kouření. Já jsem v tom Sokole bývala hodně, potom jsem ještě byla i župní zdravotník. Pokud Sokol fungoval, tak jsem tam od toho žactva až do uzavření Sokola vždycky něco dělala. Myslím, že to byla moc dobrá organizace, záleželo jí na všech cvičencích, nehonila se za rekordy. To, co je dneska, není Sokol, to už je docela něco jiného. Nedávno byla schůzka staré sokolské gardy na Stadioně, a tak se vzpomínalo i mluvilo trochu s trpkostí a humorem i o tom, že si současný Sokol trochu pozměnil staré sokolské heslo „Ni zisk, ni slávu!“ tím, že vynechal písmeno N. Teď víc platí „I zisk i slávu“. Na Stadioně býval kdysi jediný placený člověk pan Štěpánek – sokolník. Ten tam měl být a asi dostával nějaké peníze, ale jinak bylo všechno neplacené. Knihovna tam byla, půjčovalo se dvakrát týdně a nikoho ani nenapadlo, že by ta sestra za to půjčování měla něco dostat, nebo ti vedoucí, cvičitelé, pravidelně tam chodili a nikoho nenapadlo, že by chtěl, aby to bylo placené. Dnes už si to nikdo neumí představit, co všechno dělali lidé pro druhé zadarmo.

Děkuji za rozhovor.

Svěřené hroby

Do péče našeho sboru byly svěřeny dva hroby, které se pojí určitým způsobem s historií nejen I. sboru, ale i obou našich kostelů.

Jedná se o hrob seniora Hermanna Klebka a hrob básničky Marie Rafajové.

K historii hrobu H. Klebka nemáme mnoho informací. Zřejmě spolu s převedením Červeného kostela do rukou ČCE v roce 1945 převzal sbor jako čestný závazek i starost o hrob faráře a seniora Hermanna Klebka, který působil v brněnském luterském sboru v kostele Kristově (Christuskirche), jak se původně Červený kostel

nazýval. Na náhrobku, který se nachází na Ústředním brněnském hřbitově (skupina 7, hrob 54), čteme:

Hermann Klebek

Senior und Pfarrer der evangelischen Gemeinde in Brünn

Geb. 9. Mai 1845

Gest. 15. Dezember 1906

Um den Abend wird es Licht sein. Sach. 14,7

Náhrobek je kamenný s křížem ze švédské žuly, hrob sám je obehnán kovovým zábradlím. Při pohledu na toto místo proběhnou myslí zašlé doby i to, jak různými cestami vede Pán Bůh svoji církev.

Hrob básnířky a spisovatelky M. Rafajové leží na opačném konci hřbitova proti cihlové zdi, která uzavírá hřbitov od ulice Lány (skupina 107, hrob 55). Marie Rafajové se narodila 19. 11. 1896 v Brně a zemřela 11. 7. 1978 v Bratislavě. Ve své básni „Růže“ vzpomíná na své dětství a mládí v Brně, na to, jak chodila s tatínkem do „kostelička pod Špilberkem“. Křtil ji tam farář Václav Pokorný. Převážnou část svého života prožila na Slovensku, kde vykonala velký kus práce v oblasti sociální a kde také tvořila. Když v roce 1978 v Bratislavě zemřela, byla převezena do svého rodného města. Pochovával ji náš bratr farář Jan Pokorný.

Akademický sochař Juraj Hovorka byl přáteli Marie Rafajové požádán, aby vytvořil na její hrob sochu. Rozhodl se vymodelovat křehkou dívku, na jejímž klíně sedí holubice, symbol naděje a pokoje, ale také symbol poezie, která přiletí a odletí, jak sama chce.

Několik slov na závěr:

Je dobré a důležité vědět, že k sborovým aktivitám patří i zdánlivě nepodstatné věci, jako je údržba svěřených hrobů. Hrob Marie Rafajové byl delší dobu udržován péčí sestry N. Veselé ze sboru Církve bratrské. Sestra později již na tuto péči nestačila, a proto upozornila na tuto službu náš sbor. Hrob byl před několika lety v režii sboru upraven a opatřen antukou, která údržbu značně zjednodušila.

Stejným způsobem byl loni upraven i hrob faráře Klebka, na kterém byla obnovena původní písková plocha hrobu. Tato zlepšení však nejsou konečná, je třeba o hroby i nadále pečovat. Zatím se o ně podle možností staráme, ale rádi bychom našli někoho, kdo by si vzal tuto péči na starost po celý rok. Pokud by se našla sestra nebo bratr, kteří jsou rádi na čerstvém vzduchu a chtěli by se této nenáročné služby ujmout, byli bychom rádi.

Rut Hanáková

Domácí pobožnost

Mt 11, 28. 29. Pojdte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny a já vám dám odpočinout.

Televize kdysi vysílala relaci o partě chuligánů, kteří v Praze rozbíjeli vzácné památky a sochy. Když pak jednoho z nich přivedli k výsledku, viděl jsem, jak plakal a říkal, že by chtěl z toho všeho ven, ale že mu nikdo nevěří. Proto pro něj už život nemá cenu.

Představoval jsem si, co chlapec před kamerou zažívá. když se takto veřejně mluví o jeho provinění a oči tisíců diváků jej na obrazovce sledují. Zarazilo mě, že vyslychající kapitán SNB neuměl tomu chlapci, krom obviňování a výčitek, nic jiného říci.

Byl tam také sociolog, který viděl situaci chlapce z jiné stránky. Ukazoval, kde jsou kořeny chování mladíka, upozornil, že ti kdo ho vychovávali mu zůstali dlužni lásku. Nenaučili ho rozeznávat co je dobré a co zlé. A mně přišlo na mysl slovo Pána Ježíše: „Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny a já vám dám odpočinout.“ Ten hoch nebyl obtížen těžkou fyzickou prací, ale byl umořen svým životem. Člověk může být ve své duši, ve svém nitru zatížen takovým břemenem, že se dál žít nechce. Chlapci nikdo nedůvěřoval. Při výpovědi řekl, že rád čte pohádky. Bylo mu 17. let! Měl je rád proto, že v nich vítězí dobro nad zlem.

Stojíme před otázkou, co učiníme my, až se setkáme s někým podobným, jak mu pomůžeme, za kým ho pošleme. Je snadné odsoudit, jak to často v církvi děláme. Je snadné nevěřit, tak jak to dělal vyšetřující kapitán. Měli bychom mu však říci, že víme o jednom, který by mu věřil, který by ho přijal takového jaký je a který by nad ním nezlomil hůl. Mne Ježíš neklamal, nezklame ani tebe. Já jsem to s ním zkusil, u něho lze najít odpočinutí.

V evangeliu podle Matouše je v řeckém textu použito slova „anapauerein“, což znamená občerstvit, zotavit se, oddechnout si. A to potřebujeme všichni. Proto musíme jít za Ježíšem, dospělí i děti. Děti třeba v tuto chvíli ještě nevědí oč jde, ale jednou se na to, co slyšely, rozpomenou. A kdo nám zaručí, že se právě my někdy nedostaneme do situace, kdy nás bude přemáhat zlo a hřích. Ale je tady Ježíš, živý Bůh. On pomůže tam, kde lidské síly nestačí.

Četl jsem o Max Planckovi, velkém německém fyzikovi a matematikovi, že věřil v Ježíše Krista a veřejně se k němu hlásil. Nebo Einstein: původně ateista, došel ve své vědecké práci k názoru, že musí být někdo, kdo pomáhá a drží všechno ve svých rukou, aby se svět a celý vesmír nerozpadl. A to je náš Stvořitel a Tvůrce nebes a země, který se zjevil v životě Ježíše Krista. K němu se obracíme, jen on může do našeho života zasáhnout a dát nám sílu víry, abychom břemeno svých vin mohli složit u jeho nohou a mohli se u něho zotavit a odpočinout si. On je tím lékařem, který zná lék na všechny naše bolesti. My ten lék v našich sborech, v naší církvi známe. O tom léku čteme v prvním listu Janově: „Piši vám, synáčkové, že jsou vám odpuštěni hříchy pro jméno Jeho... Piši vám, mládenci, že jste zvítězili nad tím zlostmíkem... Piši vám, že jste silní a slovo Boží ve vás

zůstává...“ Slovo Boží je lékem, který máme vírou přijímat. Co mluvíme a říkáme, je slovo lidské, ale v okamžiku, kdy je přijímáme vírou do svého srdce, se stává slovem Božím.

Kdybych tak tomu hochovi mohl říci: neboj se slovo Ježíše Krista přijmout vírou a bude ti pomůženo. Zbavíš se břemene, které tě tíží a získáš novou chuť do života. Já tomu pevně věřím. Ne proto, že jsem farářem a kazatelem evangelia, ale proto, že to okouším ve svém životě. Na světě jsou horší věci, než zničit vzácnou památku. Ničí se i lidské životy. Jsou těžké a bolavé věci mezi manžely, mezi rodiči a dětmi, mezi

sousedy, spolupracovníky. Bolí to a nehojí se to a nehojí. Dokud se nejde k tomu lékaři, který na to stačí. V podstatě jde vždy o vítězství nad sebou samým. Jen mít k tomu sílu. Tu mi dá jedině Pán Ježíš.

Píseň 200 - V tvé síle, Pane Bože můj

Jiří Staněk

knih

Černé sezóny

V nakladatelství „Olomouc“ vyšla v minulém roce knížka polského literárního historika Michała Głobinského, nazvaná pro českého čtenáře ne příliš srozumitelně „Černé sezóny“. Jde spíš o černé dny z let 1939 – 1947, které autor prožil jako pětileté až třináctileté židovské dítě. Přežil je i s rodiči (i když ne společně s nimi) díky obětavosti a pomoci „na arijské straně“. Po padesáti letech zaznamenal tyto „útržky“ nebo jak jinde říká „záblesky“ pomoci ne proto, aby zachytil jejich sled a životopisnou souvislost, ale aby je zpracoval. Hrůzné, někdy jen letmé, jindy šíře vykreslené vzpomínky jsou sice základním kamenem, ale nejsou tím nejdůležitějším. Více než vzpomínáním jsou zamyšlením. Poukazují na souvislosti mnohdy nedořešené a nedokreslené, ale hlavně kladou otázky, třebaže výslovně nevyřčené. A tímto jsou nad jiné současné. Otázka antisemitismu, rasismu, neschopnosti vcítit se do situace člověka, který je ohrožen, i skutečnost ochromujícího strachu a hrůznost smrti před námi vystupují s nebývalou naléhavostí. Ale hledání odpovědi na tyto těžké otázky, kterým bychom se raději vyhnuli, a podnět k přemýšlení o nich je silnější než ona hrůza. Ti z vás, kteří ještě čtete, nebo toužíte číst knihu, která stojí za čtení, nedejte si ujít tuto příležitost! Vřele doporučuji.

Milena Šimsová

bylo

Skautská neděle

Neděle 6. dubna byla v režii skautů ze 70. brněnského oddílu, kteří se jako každý rok aktivně zúčastnili bohoslužeb. Tentokrát bylo možno slyšet jejich zpěv s rytmičným doprovodem či shlédnout dvě scénky, které tematicky souvisely s kázáním; skauti si připravili rovněž čtení, ohlášky, přímluvné modlitby i varhanní doprovod. Po bohoslužbách uvarili ve sborových prostorách na faře na Opletalově ulici oběd (špagety s masem, syrovou omáčkou a zeleninovou oblohou) pro všechny zájemce, kterých letos bylo o něco méně než loni. Jídla bylo tedy více než dost a tak nikdo neodcházel hladov (popravdě řečeno spíše naopak). Skalní vytrvalci se mohli nakonec dozvědět zajímavé informace a shlédnout neméně zajímavé diapozitivy při přednášce o Taiwanu, kterou si připravila sestra Olga Navrátilová.

„Lidi, pojdte se podívat,“

určitě někteří volali v Jeruzalémě kdysi na prahu Velikonoc, když se rozšířila zpráva, že tam přijel Ježíš. Také do Blahoslavova domu v Brně zvaly děti a mládež na Květnou neděli plakátem začínajícím větou „Lidi, pojdte se podívat na tu melu!“ Kdo by odolal? Nahlédli tam všichni, kdo přišli k ranním službám Božím. Bylo toho dost k vidění i ke slyšení. Cestu ukazovala rodina Efraimových z Nazaretu, ale ti sami moc spokojeni nebyli. Rodiče hledali děti, ztracené mezi stánky na tržišti. A dospěli kolem nich? Pokud zrovna neprodávali stánkařské zboží, hádali se s farizeji nebo mezi sebou, svolávali oheň a síru na zpustlý svět, připravovali dosazení Ježíše na trůn, nebo si promýšleli, jak ho obžalují u Piláta. Kdo by si všiml těch několika nenápadných, zajímavých se o to, co přikazuje Ježíš z Nazareta? Zkrátka to tam v tom Jeruzalémě je zmatené a nebezpečné. „Mně se to nechce líbit“, prohlásí tatínek Efraim tak rezolutně, že tentokrát si ani maminka Efraimová netroufne oponovat – a s celou rodinou se raději vrací domů. A tak se vrátili i všichni ostatní a byli zase zpátky v Blahoslavově domě.

*Já tam nebyl, když křižovali Pána,
já se strachem doma třás až do rána...*

Text hry a písničky Igora Osvalda a výprava i scénické uvedení Marty Procházkové spolu s obdivuhodným výkonem mladých (i velmi mladých) herců, zpěváků, hudebníků nedovolily přítomným zapomenout, že to, co se kdysi stalo tam v Jeruzalémě, se jich i po šťastném návratu stejně bude ještě dlouho týkat. A naléhavě. Před časem o tom učil zpívat Jan Střecha:

*ta chvíle je úzká - trefit se do ní
je nejzácnější dar co máte
a ve svůj bidě jste znovu zvaní
jestliže Pána znáte.*

Jaroslav Vitek

Setkání se Slovem a hudbou v Komenského kostele

Dvoje bohoslužby v Komenského kostele, které v době předvelikonoční byly doprovázeny hudbou, si zaslouží ještě několik slov.

23. března zazpíval sbor studentů MU v Brně řízený Alexandrem Vackem. Nezanedbatelným důvodem k vystoupení právě tohoto sboru byl křest jedné z jeho členek, Evy Ventrubové, která se toho dne stala také součástí našeho evangelického společenství. Při křtu tedy stál při ní nejen její kmotr bratr Malach, ale všichni přátelé z pěveckého sboru a také všichni my, kteří jsme v kostele slíbili, že Evu přijmeme za svou sestru. Rozhodně je dobře, že mladí ze sboru Gaudeamus byli takto přítomni křtu a také celé bohoslužbě s kázáním na Jana 3,7 se slovy Ježíše: „Musíte se narodit znovu“.

K samotnému zpěvu jen jedno slovo: skvělé. Hudba dokonale podtrhla to, co chtěl kazatel Jiří Gruber říct. Hned na úvod zazněla část pravoslavné liturgie: Pojdte a pokloňte se králi našemu Bohu. Po křtu to byla část Vyznání víry Crucifixus od

Antonia Lotti (17. stol.) a skladba maďarského autora Gyorgy Bardosa (20. stol.) Eli, Eli. Obě tyto skladby připomněly blížící se Velikonoce.

Na závěr bohoslužeb předvedl sbor skladbu Chvála stvoření od ukrajinského současného skladatele Viktora Stěpurka. Bylo to neobyčejně barvitě líčení rozmanitosti, čistoty a krásy toho, co pro nás Bůh stvořil a co si žádá naši úctu a vděčnost. Poslední skladbou byl spirituál Pán Bůh má v rukou celý svět.

Druhé bohoslužby v rámci Setkání se Slovem a hudbou byly na Květnou neděli 13. dubna.

Spolu s kazatelkou Olgou Tydlitátovou jsme se zamýšleli nad smyslem jeruzalémských událostí Květné neděle před dvěma tisíci lety pro dobu naši, pro naše životy. Doprovedy písní, krátké improvizace a hlavně dvě Bachovy fugy provedl vynikajícím způsobem nevidomý varhaník Petr Pařízek. Dokonale pochopil a vyjádřil Bachovu vyrovnanost, klid a pokoru, v jeho provedení zněly obě fugy jako modlitby.

Po bohoslužbách a po odchodu posledních kávových hostů ze sborového sálu, si host ještě zahrál s našimi mladými muzikanty na klavír.

lm

Nešpory v Komenského kostele

I přes bouřlivé aprílové počasí proběhly Dubnové hudební nešpory v neděli 6. 4. úspěšně a určitě splnily všechna očekávání. Kostel byl zcela naplněn, účinkující hráli a zpívali výborně a na konto brněnské pobočky občanského sdružení Naděje, zejména na nový projekt důstojného domova pro seniory, přibýlo 4.500 Kč. Tento projekt osobně představil jeho ředitel bratr ing. Jan Sláma

Nenechte si ujít ty příští: konají se na stejném místě v neděli 4. května v 19.30 hod.. Na varhany hraje David Postránecký, zpívá P. Kargerová. Na programu jsou díla J.S. Bacha, J.J. Frobergera, M. Regera, J. Gigout a L. Janáčka. Káže opět Štěpán Hájek. Výtěžek bude věnován na práci s neslyšícími dětmi.

lm

Společenská kronika

Brno I

1. 5. Hana Dejmková	20 let
2. 5. Zuzana Peňázová	70 let
2. 5. Jan Truneček	70 let
3. 5. Slavomír Meissner	30 let
4. 5. Boris Bílý	80 let
6. 5. Marie Bednářová	90 let
7. 5. Jana Klocová	20 let
7. 5. Petr Kloc	20 let
9. 5. Vladyka Švanhalová	87 let
10. 5. Hana Holčíková	86 let
10. 5. Vladislav Klíma	82 let
11. 5. Petr Ondrášek	30 let
11. 5. Milan Lipenský	30 let
16. 5. Aloisie Niedermayerová	93 let
17. 5. Emilie Perková	81 let
18. 5. Milan Čoupek	85 let
18. 5. Iva Mertová	40 let
18. 5. Bohuslava Hárovníková	83 let
22. 5. Petr Weiss	30 let
23. 5. Emilie Pavlasová	87 let
23. 5. Jan Soběslavský	50 let
25. 5. Olga Mašková	84 let
26. 5. Jan Weigel	60 let
28. 5. Adolf Horáček	88 let
30. 5. Martin Musil	10 let

Pokřtěna byla

23. 3. Eva Ventrubová, nar.1980

Brno II

26. 4. Břetislav Havíř	81 let
4. 5. Libuše Plívová	83 let
5. 5. Pavel Musílek	89 let
5. 5. Zdeněk Klusák	75 let
6. 5. Jaroslav Dvořák	90 let
7. 5. Josef Ševčík	76 let
8. 5. Jarmila Vančurová	83 let
8. 5. Vlasta Holasová	76 let
8. 5. Eva Pilátová	70 let
10. 5. Emilie Zouňková	82 let
13. 5. Maja Staňková	82 let
14. 5. Vilém Váňa	90 let
17. 5. Miluška Ženatá	70 let
18. 5. Vlasta Pličková	77 let
22. 5. Marta Krejsková	79 let
23. 5. Marie Kolářová	86 let
23. 5. Božena Hemberová	79 let
24. 5. Milena Svitavská	80 let
31. 5. Květoslava Skřivánková	83 let

Pokřtěn byl:

23. 3. Jonáš Mahel, nar. 4. 12. 2002

Ze sborů ČCE

Husovický dvorek 2003

S pěkným počasím se v husovickém sborovém domě otevírá každoroční minifestival, jehož smyslem je vyjádření zvěsti evangelia v řeči umění.

V dubnu zde vystoupilo studio JAMU DiFa (Výchovná dramatika pro neslyšící), Pavel Kolmačka četl své básně - a v neděli 27. 4. v 9 hodin předvedlo Studio Dům hru Objekty.

Květnové programy jsou následující:

- *sobota 17. 5. (19 hod.)* – Zahradní slavnost, hra Václava Havla (Divadlo Husa na provázku, režie Petr Scherhauser)
- *sobota 24. 5. (19 hod.)* – Koncert – Vlastimil Třešňák
- *neděle 25. 5. (9 hod.)* – Nasredin (Studenti 3. ročníku herectví DiFa JAMU, režie M. Zetel)

Výstava kreseb Petra Veselého

bude

Květnové hudební nešpory v Červeném kostele

se konají v neděli 4. května v 19.30. Účinkují David Postránecký (varhany) a Petra Kargerová (zpěv). Káže Štěpán Hájek. Na programu: C. Franck, J.S. Bach, M. Reger, J. Froberg, L. Janáček, E. Gigout a improvizace D. Postráneckého.

Pamětní tryzna

Židovská náboženská obec nás zve na vzpomínkovou tryznu k uctění památky více než třinácti tisíc svých souvěrců, kteří byli během druhé světové války deportováni z Brna a okolí do koncentračních táborů a až na nepočetné výjimky zahynuli mučednickou smrtí. Pietní slavnost, která bude věnována všem obětem nacistické zvěře, se koná v neděli 4. května v 10.30 v synagoze na Skořepce.

Sborový víkend na Blažkově

se koná tentokrát o víkendu 16.-18. května ve středisku biblických kursů na Blažkově. Zveme k němu dospělě, mládež i rodiny s dětmi. Možno přijet na kole, vlakem i auty. Příjezd v pátek večer nebo v sobotu ráno. V pátek večere z vlastních zásob. Od soboty do nedělního oběda se vaří společně. Biblický program zajišťuje Jiří Gruber, přihlášky ve sborové kanceláři Brno I emailem: ccebrno1@atlas.cz

Návštěva z partnerského sboru v Basileji

Ve dnech 29. 5. až 1. 6. ve sboru Brno I přivítáme skupinu přátel z francouzského sboru reformované církve v Basileji. Při společných večerních bohoslužbách ve čtvrtek 29. května, ve svátek Nanebevstoupení Páně, bude kázat farář J.P. Scheibler a zpívat bude pěvecký sbor Cantate Domino; bude vysluhována večere Páně. Na pátek se plánuje výlet. V sobotu na přání našich hostů navštívíme Prahu, odkud pak Basilejští odjedou v neděli večer domů. O podrobnostech programu budete včas informováni. K setkání s našimi hosty srdečně zveme.

Klub otevřených dveří *

- 7.5. Volné téma (koná se dle domluvy)
- 14.5. Co znamená Jabok, aneb pořád něco studuji – Petra Michalová
- 21.5. Modlím se a žasnu (k čemu slouží modlitební skupinky - Andrea Lásková
- 28. 5. Jak se mi žilo v Americe – Iva Huvarová

Sbírka darů na Jeronymovu jednotu

Bude v obou našich sborech probíhat od Velikonoc do konce května. V loňském roce se ve sboru Brno I vybralo 33 646,- Kč a ve sboru Brno II 34 380,- Kč. Věříme, že letos budou naše sbírky vyšší. Své dary můžete odevzdat buď po bohoslužbách nebo ve farní kanceláři.

Žili mezi námi

Jindřiška Wurmová (8. 2. 1863 – 22. 5. 1953)

Často netušíme, jak podivuhodně obdarované osobnosti žily mezi námi. Mezi ně patřila sestra Jindřiška Wurmová. Narodila se jako jedna z desíti dětí rovečtinského faráře a seniora Benjamina Fleischera. Letos už uplynulo od jejího narození 140 let a v květnu to bude už půlstoletí od jejího úmrtí. Byla z těch evangelických dívek, které byly posílány na studia do evang. dívčího ústavu v Krabčicích pod Řípem. Tam se učila tři roky a pak měla možnost pokračovat v podobném ústavu v Männersdorfu ve Švýcarsku, na Curyšském jezeře. Vynikla tam jako nejlepší žákyně, za což ji škola odměnila cestou po celém Švýcarsku. Považte jen tento mimořádný výkon mladé dívky z chudé horácké fary. Mluvila výborně německy, na večírcích recitovala německé básničky, také plynule francouzsky, takže, jak sama přiznává, myslela už někdy v tomto jazyce, učila se intenzivně angličtině, takže se v ní dohovořila a mohla číst jedné dámě z originálu.

Cesta samotné mladé dívky po Švýcarsku byla v tehdejší době stěží představitelná. Jeden z jejích hostitelů, ředitel ústavu diakonek v Bernu, to vyjádřil slovy, že „je to eine sonderbare Idee (zvláštní nápad) poslat mne tak samu po celý měsíc na cesty,“ napsala později. Navštívila všechna význačnější města, také Basilej, kde se setkala s českými bohoslovci, mezi nimi s Václavem Pokorným, netušíc ovšem, že jednou bude dlouholetou presbyterkou v jeho brněnském sboru. Prošla diakonské ústavy a nemocnice, sledovala kulturní a ekonomickou úroveň této malé neutrální země. Setkání s živými křesťanskými společenstvími a s výraznými svědeckými osobnostmi formovalo její, jak sama vyznává, ještě hledající a nevyrovanou osobnost. Všechny tyto dojmy a postřehy, na tak mladou dívku podivuhodně bystré, a všechny svoje osobní zápasy zachytila v útlé knížce „Z deníku sedmnáctileté“, která došla přejného uznání i prezidenta Masaryka. Na konci pobytu ve Švýcarech jí nabízeli místo v Jižní Africe, v Kapském městě, kde by učila v anglickém ústavu franštině a němčině, ale rodiče ji nechtěli pustit tak daleko a volali ji k práci ve vlastním národě.

Po návratu do vlasti učila dva roky v krabčickém ústavu řečem a hudbě, potom vypomáhala nějaký čas otci v úřadě a matce v domácnosti. R. 1889 se provdala za F.B. Wurma, pozdějšího ředitele banky Slavia, pocházejícího ze známé vlastenecké katolické rodiny. I to byl v tehdejší době odvážný čin, který zprvu zarmoutil její rodinu, ale ona svou osobní zakotveností a tolerantní moudrostí zvládla tento nelehký vztah a manžele Wurmovy jsme vidali po všechna léta ve svorném společenství.

Hned po příchodu do Brna zahájila svou osvětovou a lidumilnou práci. Starala se v tehdy německém městě o chudé české děti, přednášela ve spolku pro vzdělání dívek Vesna a věnovala se studiu mírového hnutí, jehož se stala u nás průkopnicí. Po smrti své jediné dcerušky Miládky se věnovala ještě horlivěji péči o strádající děti a stala se místopředsedkyní České zemské komise na ochranu dětí. Zřídila poradnu pro matky a pro děti a založila útulek pro nemanželské matky, kam se mohly uchýlit do doby, než našly zaměstnání. V tom všem předběhla svou dobu. Konečně se jí také podařilo založit „Mírovou jednotu“, jejíž předsedkyní byla po 18 let. S Pavlou Moudrou vydala dvě mírové čítaní, které byly v první světové válce zkonfiskovány a zničeny. Po válce byly doplněny a vydány pod názvy „Válka“ a „Mír“. Po dobu války

pracovala v nemocnicích a starala se nejen o dobré ošetření nemocných, ale také o jejich duchovní posilu.

Když se náš národ radoval z osvobození, potkala tuto statečnou ženu zkouška nejtěžší. Přišla zpráva, že její syn Miloš, legionářský důstojník, padl na francouzském bojišti jako jeden z posledních dne 24. října 1918. Stal se tak jakýmsi symbolem poslední oběti války a jeho pohřeb za velké účasti Brňanů se stal mohutnou mírovou manifestací. Tehdy nebyla daleko těžkým depresím, ale nakonec trpké rezignaci nepodlehla, nýbrž se rozhodla s novým a ještě větším úsilím pracovat pro blaho bližních.

Od roku 1923 byla členkou Mezinárodní mírové rady v Ženevě, Světové unie žen, Unie společnosti pro svaz národů. Doma ji bylo svěřeno zřízení Odboru pro mladistvé provinilce a stala se také místopředsedkyní Zemského svazu abstinentního.

Při vši této činnosti, v níž se zúčastňovala i mezinárodních kongresů, nezapomínala na uplatnění svých darů v nově vzniklé Českobratrské církvi evangelické. Po mnoho let byla členkou staršovstva ještě nerozděleného brněnského sboru, roku 1923 obdržela od synodní rady licenci ke kázání, na 6. synodu 1932 byla delegátkou jako jediná žena. Pomáhala zakládat odbory Kostnické jednoty a pracovala ve výchovném odboru Aliance církví pro mezinárodní přátelství.

Nevyhýbala se obtížným praktickým úkolům, např. osobní péči o vězně. Konala pobožnosti ve věznici na Cejlu, kam ji doprovázeli někteří z mládeže sboru. Jednou z pamětnic těchto shromáždění je sestra farářová Horáková, roz. Popelková, z Hustopečí, která při těchto setkáních recitovala. Sestra Wurmová si dovedla získat respekt a uznání i těch nejotrlejších trestanců. Ve své tašce nosila malou dřevěnou skříňku, umně vyřezávanou, kterou ji jako vlastní práci jeden z nich daroval. Stále pokračovala v přednáškové činnosti ve sborech i na veřejnosti a ještě docela na sklonku svého života sloužila svými výklady v myslibořických ústavách, kde 25. 5. 1953 zemřela v požehnaném věku 90 let.

Sám mám na tuto svou pratetičku krásné vzpomínky. Bydlela ob dům vedle nás na Dlouhé (nyní Staňkově) ulici, takže jsme se občas setkávali. Také ji vidím před sebou u klavíru při bohoslužbách v Luhačovicích, v sále tzv. „čitárny“, kde doprovázela společný zpěv. Stále se zajímala o všechno církevní a kulturní dění v Čechách i na Slovensku a právě v Luhačovicích byla možnost hojných vzájemných styků.

Mimo spoustu novinářských článků a přednášek napsala i řadu obsírnějších pojednání, např. „Společnost národů“ s předmluvou Edvarda Beneše. Napsala také dvě půvabné knížky vzpomínek na své dětství, a to „Ze staré rovečské fary“ a „Děti farských rodičů“.

Byla nazývána „mírovou tetičkou“. Taková označení mohou být velmi ošidná. Pod „mírovou tetičkou“ bychom byli v pokušení představit si nějakou neškodnou dobráčkou stařenku, což by ovšem bylo velké nepochopení. Šlo o bystrou, hluboce ukotvenou ženu, která musela některé trpké zkoušky promodlit, prověřit a prozápasit, aby se znova s nevšedními organizačními schopnostmi, energickou pracovitostí, ale zároveň s moudrou laskavostí věnovala svému, tak užitečnému dílu.

Jan Pokorný

Z historie slovenských evangelíků

17. storočie prinieslo slovenským evanjelikom veľmi priaznivé, ale aj mimoriadne temné obdobie. Všetko sa začalo zlovestným príkazom cisára Rudolfa II., aby mesto Košice odovzdalo evanjelickú katedrálu Jágerskému arcibiskupstvu, ktorého dovtedajšie sídlo obsadili Turci. Keď mešťania neuposlúchli, cisár poveril generála Barbiana (pôvodne priora kartuziánov v Ríme), a ten 21. januára 1604 za podpory vojska násilím odobral košickým evanjelikom ich chrám. Ďalej zabrali dvadsaťosem okolitých dedín, vyhnali evanjelických kňazov a zakázali služby Božie. Po príklade Košíc chcel podobne zakročiť aj spišský biskup Pethő v Levoči, tamjší evanjelici sa však udatne bránili a ubránili. Situáciu v krajine vyostrilo aj vyhlásenie cisára, v ktorom deklaroval svoju povinnosť hájiť záujmy katolíckej cirkvi, pričom potvrdil staré uhorské protikacírske zákony. Súčasne nariadil snemu viac sa náboženskými záležitosťami nezaoberať.

Reakcia protestantských stolíc nenechala na seba dlho čakať a na protest proti takejto politike odmietli platiť dane. Generál Barbiano si zaumienil, že panovníkovu vôľu bude plniť, hoci aj násilím. Jeho plán mu však nevyšiel, pretože mu ho prekázil Štefan Bočkaj – uhorské knieža, ktorý so svojimi hajdúchmi v bitke pri Diószeghu pyšného generála porazil. Snem v Serenči potom Bočkaja poveril vládou nielen v Sedmohradsku, ale aj v Uhorsku a súčasne vyhlásil rovnoprávnosť evanjelického a katolíckeho náboženstva. O rok neskôr v Krupine snem potvrdil zásadu rovnoprávnosti a nariadil vyhnať jezuitov z krajiny.

Misky váh sa začali nakláňať na stranu evanjelikov, čoho najdôležitejším výsledkom bol Viedenský mier z 23. júna 1606, uzavretý medzi povstalcami kniežata Bočkaja a vojskami cisára Mateja, ktorý na tróne vystriedal šíaleného brata Rudolfa. Závery tejto dohody boli uzákonené na Bratislavskom sneme o dva roky neskôr. Z dvadsiatich troch prijatých článkov sa dva týkali náboženskej otázky. Jeden po prvý raz zaistuje evanjelikom slobodu vyznávania svojej viery: „Všetkým stavom a rádom krajinským, veľmožom, zemanom, slobodným mešťanom, ako aj hraničnému vojsku povoľuje sa sloboda vykonávania náboženstva, v ktorej im nebude prekážať ani Jeho Jasnosť cisárskokráľovská, ani nedopustí, aby im v tom iní prekážali.“ Druhý článok povoľuje evanjelikom voliť si superintendentov a zvolávať synody. Na tomto základe potom evanjelický palatín Juraj Thurzo zvolal na 28.–30. marca 1610 do Žiliny prvú evanjelickú krajinskú synodu. Päťdesiat prítomných synodálov (duchovní predstavitelia, magnáti, šľachtici a poslanci miest) pod predsedníctvom palatína a seniora Eliáša Lániho vytvorili z Preddunajska tri superintendencie a zvolili aj superintendentov Eliáša Lániho, Samuela Melika a Izáka Abrahánidesa. Šestnástimi kánonmi prijatými na synode bol položený aj organizačný základ evanjelickej cirkvi na Slovensku, ktorá jednoznačne prijala augsburské vyznanie aj so symbolickými knihami. Zaujímavé je, že spolu so závermi z tejto synody sa po prvý raz politicky definovalo aj slovenské územie. Hlavný organizátor synody a mecén uhorských evanjelikov palatín (ministerský predseda) Juraj Thurzo bol oravským županom a hradným pánom na Oravskom hrade. Okrem toho mu patrili aj bytčiansky kaštieľ. O jeho bohatstve svedčí aj nasledujúca príhoda. Keď vydával svoju najstaršiu dcéru Zuzanu za Štefana Perényiho, vystrojil jej rozprávkovú svadbu s ohromným proviantom: 58 jahniat, 118 teliat, 103 baranov, 119 prasiat, 33 sŕn, 185 zajacov, 516 poľných vtákov, 381 moriakov, 785 sliepok, 420 husí, 5333 vajec, 70 hlavátok, 1000 pstruhov, 240 iných rýb, 200 mrieňov, 650 okovov vína, 295 okovov piva (okov – 56 litrov). Ďalej pre kone: 238 meríc ovsa a 38 vozov sena. Dcére tiež zaobstaral veľkolepú výbavu od zahraničných obchodníkov a kupcov.

V kaštieli v Bytči však neoslavovali iba svadbu, ale v roku 1617 pri príležitosti stého výročia reformácie sa tam slávilo plné tri dni. Mimochodom zachoval sa aj list, v ktorom šopronské lýceum vyzvalo evanjelické stavy v Uhorsku dôstojne si pripomenúť túto udalosť.

Rozmach evanjelickej cirkvi v Uhorsku v prvej polovici 17. storočia najlepšie dokumentuje list kardinála Petra Pázmaňa (1621), ktorý do Vatikánu oznámil, že deväťdesiat percent krajiny prijalo evanjelické vierovyznanie a iba tri magnátske rodiny ostali katolicke. Ani v tomto priaznivom období sa však evanjelickej cirkvi nevyhýbali problémy, ktoré si však evanjelici spôsobovali zväčša sami. Superintendant Joachim Kalinka vo svojich Annales (1649) píše: „Farár Ondrej Petri je človek pohoršlivý, ktorý si ani seniora nectí, ani mŕtvych pochovávať nechce, rektora svojho ubil, mal ženu svárlivú, ktorá cirkevníkov zneucťovala, rektora vypalicovala, kancionál mu roztrhala. Preto cirkevníci odobrali farárovi kľúč od kostola.“ Potom sa však akoby zázrakom podarilo Kalinkovi „zbúranú cirkev utíšiť a farára s cirkvou zmieriť“.

Politické pomery v krajine sa však postupne začali zhoršovať. Keď Viedeň odhalila sprisahanie katolíka Vešeléniho, využila to paradoxne na brutálny zásah proti evanjelikom. Najhoršie pomery panovali v desaťročí 1671-1681. V Bratislave, Trnave a Spišskom Podhradí zasadali kruté sudy, ktoré odsudzovali evanjelikov do väzenia, vyhnanstva či na galeje. Ešte aj po nádejnom Šopronskom mieri (1681) prišli tragické „prešovské jatky“ s dvadsiatimi štyrmi popravenými evanjelikmi.

Keď evanjelické stavy vyratávali kráľovskému kancelárovi Hochoerovi všetky utrpenia, ktoré museli znášať, ten zhrozený zvolal: „Keby ste museli takto trpieť len desať dní, vaša trpezlivosť bola obdivuhodná. Ale, že ste to znášali za desať rokov, vaša trpezlivosť prevyšuje všetky medze.“

Borislav Petrik
(Přetištěno z časopisu „Petržalský evanjelik“)

Asistentská služba v Bělči

Pro doplnění týmu asistentů k dětem s postižením naléhavě hledáme fyzicky zdatné chlapce nebo muže.

RRP II 12.7.-19.7. 2003

RRP III 2.8.-9.8. 2003

RRP IV 9.8.-16.8. 2003

Termíny:

Tábor pro děti a mládež s postižením (TAP): 21.6.-28.6. 2003

Hlaste se, prosím, obratem:

Petra Randáčková

tel. 224 999 273

e-mail randackova@srcce.cz

DĚKUJEME VÁM!

Rodinné rekreace pro rodiny s dětmi s postižením (RRP):

RRP I 5.7.-12.7. 2003

Přetištěno z www.srcce.cz

Adopce na dálku

Součástí programu letošní seniorátní presbyterní konference byla informace o pomoci dětem v nejchudších zemích světa. Tzv. adopcí na dálku se zabývá u nás více

dobročinných organizací, čelné místo mezi nimi má Charita, která se angažuje především v Indii a Ugandě. Členka arcidiecézní charity v Praze nám popsala velmi jednoduchý princip pomoci. Čeští sponzoři prostřednictvím Charity podporují vzdělání nejpotřebnějších dětí v domorodých obcích. Děti vždy vybírají zástupci jejich obce, seznam je vždy znovu projednáván a posléze potvrzován místními sociálními pracovníky, kteří jsou zároveň členy charity. Vybraným dětem je potom hrazeno školné, školní pomůcky a oblečení, mají také zajištěnu zdravotní péči. Děti zpravidla navštěvují školu ve své oblasti, bydlí tedy stále ve vlastním prostředí, u rodiny. U sirotků je to jiné, ti jsou soustředěni do jediné centrální školy. Peníze podpory nedostávají rodiny, ale středisko Charity, které proplácí škole výše uvedené náklady. Kontrola využití finančních prostředků je velmi přísná a důsledná, je prověřována i v místě. Způsob pomoci, jaký dnes praktikuje Charita, se ukázal jako ekonomicky velmi efektivní - náklady činí pouhých 8% všech příspěvků.

Kdo se na tomto projektu finančně podílí? Jsou to dobrovolní dárci, kteří uhradí roční náklady za jedno dítě, což činí 5 000 až 7 000 Kč (podle místa pomoci). „Adoptivní dítě“ si mohou dárci vybrat buď sami podle fotografií a osobních informací dětí, a to na ústředí v Praze nebo pomocí internetu. „Adoptivními rodiči“ jsou většinou manželé, ale mohou to být samozřejmě i jednotlivci, nebo naopak skupiny lidí, které spojuje společný zájem. Jsou mezi nimi i školní třídy, pracovní týmy, farnosti. Dárci se každý rok znovu rozhodují, zda chtějí v pomoci pokračovat. Pokud tomu tak není, je třeba o svém rozhodnutí jen informovat ústředí v Praze. Charita potom adoptivní dítě přidělí jiným rodičům, takže vzdělávání není přerušeno. Je také možné pomáhat menšími jednorázovými částkami. Menší obnosy prohlubují současnou pomoc příspěvků na dostavbu školy nebo na stavbu „české“ nemocnice, na založení knihoven apod.

Nám v Evropě jsou životní poměry domorodých obyvatel v nejchudších částech světa naprosto nepředstavitelné. Lidé tam žijí většinou v odlehlých komunitách v ubohých příštřešcích, které se ani vzdáleně nepodobají domům. Pracují po celý den (včetně dětí) na poličkách, aby se vůbec uživil. Je mezi nimi i mnoho sirotků, o ty se stará celá obec. V takovém prostředí naprosto nepřichází v úvahu, aby někdo mohl dětem zaplatit aspoň minimální školní vzdělání. Ale bez vzdělání nikdo nenajde zaměstnání, které by mu pomohlo se z otřesné bídě vymanit. Myslím, že i výše poplatku na adopci, pro domorodce zcela nedostižná, dokládá bídu místních obyvatel, ale zároveň ukazuje jak moc se dá pomoci za poměrně málo našich peněz.

Děti přijímají pomoc „adopce“ jako obrovský dar, váží si ho. Jsou úžasně dychtivé nového poznání. Učí se s nadšením a dosahují tak velmi rychlého pokroku. To bývá velkým překvapením i zadostiučiněním těch lidí, kteří mají příležitost se s výsledky pomoci na místě seznámit. V současné době se stará charita asi o 5 000 adoptivních dětí v Indii a 2 000 v Ugandě.

„Rodiče“ jsou o smysluplnosti svého daru pravidelně informováni. Jednak dostávají od „svých“ dětí dvakrát ročně vlastnoručně psaný dopis, jednak na konci roku pak od vedení školy vysvědčení a zprávu o tom, jak si děti ve škole vedou.

L. H.

Koutek pro mládež

Žebřík

V jednom zapomenutém koutě světa stál v hlubokém lese žebřík. Byl to starý žebřík, jen dlouhý kul s opotřebovanými, olámanými příčkami.

Kolem dokola rostly jedle, modřiny a brízy. Nádherné stromy. Mezi nimi vypadal opravdu uboze.

Jednoho dne přišli do lesa dřevorubci.

Útrpně se podívali na žebřík: „Ten ale vypadá!“ řekl jeden.

„Nehodí se ani k topení,“ přisadil si druhý.

Jeden z nich vzal sekeru a dvěma dobře mířenými ranami žebřík porazil.

Hned se skácel k zemi. Opravdu to bylo takové nedochůdce. Dřevorubci se smíchem odešli.

Ale po tom žebříku lezl každého večera na nebe mužíček, který rozsvěcel hvězdy.

Od té noci zůstalo nebe nad lesem temné.

I ty máš v sobě takový žebřík. Ve srovnání s tolika věcmi, které se ti každý den nabízejí, nestojí za řeč. Ale je to žebřík, po kterém stoupáš ke svému nebi, abys na něm mohl rozsvítit hvězdy.

Jmenuje se modlitba.

Osmý den

Den poté si Hospodin přišel prohlédnout své stvoření. Potřeboval ještě něco dodělat.

V korytech řek ležely krásné šedé, zelené a kropenaté balvany. Ale pod zemí byly kameny stisněné a zahanbené. Bůh je pohladil a rázem se z nich staly diamanty a smaragdy a tisíce blýskavých drahokamů.

Hospodin se podíval na květiny. Jedna byla krásnější než druhá. Něco jim však chybí, pomyslel si a zlehýnka na ně foukl. Květy zahalila příjemná vůně.

Na ruku mu přilétl šedivý a smutný ptáček. Bůh mu něco zapískal. A slavík začal krásně zpívat.

Potom řekl něco nebi. To radosti zčervenalo a hle, byl tu západ slunce.

Ale co Hospodin zašeptal do ucha člověku, aby se stal člověkem? Toho dávného dne, na úsvitu dějin, mu pošeptal tři slova: "Mám tě rád."

V prastarých kodexech je popsán příběh jedné dívky, která patřila ke skupince žen doprovázejících Ježíše.

Byla stydlivá, tichá, uzavřená.

Když se dozvěděla o Ježíšově zmrtvýchvstání, nečekala ani na vidění ani na důkazy. Ihned uvěřila. A vedená nebyvalou odvahou putovala po kraji a hlásala Ježíšova slova. Nebála se. Kázala v městech i vesnicích.

Jednoho dne za ní přišel muž, který byl jejím svědectvím hluboce zasažen. Zeptal se jí:

"Pověz mi, v čem je tajemství tvé odvahy?"

"V pokoře. To mě naučil Mistr."

Ten muž chvíli mlčel. Potom se zeptal:

"A k čemu je ti pokora?"

"Abych dokázala říct jako první: Mám tě ráda."

Z knihy Bruna Ferrera: Paprsek Slunce pro duši

Zprávy ze staršovstva

Brno I

V úvodu schůze se staršovstvo pozastavilo nad nízkou účastí členů sboru na sborovém shromáždění a bratr kurátor apeloval na vyšší účast členů staršovstva na presbyterní konferenci. Byl schválen děkovný dopis rektoru Masarykovy university za vystoupení pěveckého sboru Gaudeamus a líbila se i skautská neděle a první nedělní nešpory, na kterých byla poměrně dobrá účast (150). Další část schůze byla věnována přípravě plánovaných shromáždění o Velikonocích a sborovému víkendů v květnu. Byla ukončena oprava varhan v Komenského kostele v hodnotě 30 tisíc Kč, na kterou dohlížel bratr Marek. Bratr Dobeš zryl trávník na dvorku fary a napytloval holubí trus ve věži. Sestra farářka informovala o několika zájemcích, kteří si vyzvedli podmínky k soutěži na návrh nového stolu Páně. V oblasti finanční bylo v termínu odevzdáno daňové přiznání a opravená daň z nemovitosti. Letošní sbírka na Jeronymovu jednotu bude probíhat od Velikonoc do konce května. Byl přečten zápis ze stavební komise a schváleno nové čalounění křesel ve farní kanceláři. Zajištění oběda při pastorální konferenci si vzaly na starost sestry Hanáková a Dobešová. Katechismus Jana Nohavici byl objednan v počtu 25 kusů a bude nabídnut k prodeji členům sboru. Chystá se brigáda na mytí oken v kancelářích a otlučení zvětralých omítek ve sklepní místnosti. V závěru schůze část presbyterů připravovala návštěvu z partnerského sboru v Basileji a druhá část se věnovala přípravě nových nájemních smluv s Evangelickou akademií a jazykovou školou VIKa.

Jiří Gruber

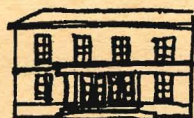
Brno II

Na místě přehledné zprávy o dění ve sboru staršovstvo vzalo na vědomí souhrnné informace o sborovém časopise Setkávání. Je společný sborům Brno I a Brno II, a tudíž představuje potřebnou výměnu informací, ale také sdílení úvah, námětů, svědectví víry. Staršovstvo se dalo informovat i o způsobu přípravy jednotlivých čísel časopisu a o tom, jakým postupem se dostává až do rukou čtenářů – každou poslední neděli v měsíci (kromě letních prázdnin) je k dispozici číslo časopisu na příští měsíc a dosud se to téměř bez výjimek dařilo zajistit. Redakční rada uvítá příspěvky z co nejširšího okruhu čtenářů a příspěvatelů, vyhrazuje si ovšem právo rozhodnout, který z příspěvků a v kterém čase uveřejní.

Sbor je majitelem nájemního domu, v němž jsou jednak nebytové prostory, jednak byty užívané nájemníky. Znamená to, že se staršovstvo sboru musí čas od času vracet i k velmi konkrétním záležitostem vyplývajícím z nájemního vztahu a způsobu, jímž záležitosti nájmu zařizuje správce domu. – Je chvályhodné, že správa střediska Blažkov neúnavně a vynalézávě hledá nové cesty k tomu, jak zachovat dosavadní činnost střediska a dle možnosti ji do budoucna rozšířit a uskutečnit zamýšlené stavební úpravy střediska. – V rozhovoru se staršovstvo věnovalo tomu, co pro budoucnost představují po desetiletí rozvíjené vztahy přes hranice země, církve i jazyka; před časem někteří shledali jako velmi zajímavá setkání, která pravidelně pořádá skupina Partnerschaft-Partnerství při evangelické farnosti a.v. ve sboru ve Vidni-Střed. Rádi jsme přijali zprávu, že partnerský reformovaný sbor při kostele Dobrého pastýře v holandském Apeldoornu o Velikonocích uvede do služby novou farářku, známe i její jméno: Anja Fijnvandraat. – Staršovstvo vzalo s uspokojením na vědomí zdařilý průběh služeb Božích na Květnou neděli s vystoupením dětí a mládeže. Potěšilo nás, že pozvání do Blahoslavova domu přijali na Květnou neděli hosté jak z Brna, tak i z kazatelské stanice v Tišnově.

Jaroslav Vítek

KVĚTEN

BRNO I

BRNO II

4. 5. Misericordias

8:30	BK	Olga Tydlitátová	9:00	BD	Jiří Malý
10:00	ČK	Olga Tydlitátová	10:00	Kuř	
14:15	Rch	Olga Tydlitátová	13:45	Tiř	Jiří Malý
19:30	ČK	Štěpán Hájek - <i>neřpory</i>			

11. 5. Jubilate

8:30	BK	Jiří Gruber	9:00	BD	Jiří Malý
10:00	ČK	Jiří Gruber	9:45	Tiř	

18. 5. Cantate

8:30	BK	Olga Tydlitátová	9:00	BD	Jiří Malý
10:00	ČK	Olga Tydlitátová	10:30	Kuř	Jiří Malý
14:15	Rch	Olga Tydlitátová	13:45	Tiř	
			19:30	BD	

25. 5. Rogate

8:30	BK	Jiří Gruber	9:00	BD	Jiří Malý
10:00	ČK	Jiří Gruber	9.45	Tiř	

29. 5. Nanebevstoupení

19:00 BK Jürg Scheibler
společně se sborem Brno II - návřtřva z Basileje

1. 6. Exaudi

8:30	BK	Jiří Gruber	9:00	BD	Jiří Malý
10:00	ČK	Jiří Gruber	10:00	Kuř	
14:15	Rch	Jiří Gruber	13:45	Tiř	Jiří Malý
19:30	ČK	Jiří Gruber - <i>neřpory</i>			

LEGENDA

BK Betlémský kostel
ČK Červený kostel
Rch Rychmanov

BD Blahoslavův dům
Kuř Kuřim
Tiř Tiřnov